

[Nør Christensen]

Jeg synes, at der under denne debat kunne være al mulig grund til at fremhæve socialdemokratiet – nu skal den socialdemokratiske ordfører ikke glæde sig for tidligt, for jeg tilføjer: socialdemokratiets dobbeltmoral. På den ene side er man imod reklamer, på den anden side er man for, men kun for, når socialdemokratiet selv kan drage fordel deraf. Det er vist det, man kalder for dobbeltmoral. Lad mig give et eksempel; der kunne sikkert nævnes mange flere, men jeg skal kun nævne ét.

I Berlingske Tidende den 24. oktober 1985 udtaler hr. Tastesen sig om de politiske partiers reklame. Ifølge den nævnte forsideartikel mener man fra socialdemokratiets side, at der er tale om at foretage begrænsninger i ytringsfriheden. Det forstår jeg simpelt hen ikke, men det kan jo være, at de socialdemokratiske ordførere kan uddybe det bare lidt i løbet af denne debat; der er jo, som man vil vide, en anden omgang.

Jeg ved ikke, om socialdemokratiet har sovet i timen, men der kan da kun være tale om begrænsninger i ytringsfriheden for så vidt angår de partier, som ikke har den fornødne kapital i baglommen. Det er efter vores opfattelse meget uheldigt, for at sige det mildt, at politiske ytringer skal være afhængige af, om man har en eller flere organisationer med sig.

Hr. Niels Helveg Petersen udtalte sig lidt om det amerikanske valgkampssystem, om amerikanske tilstande. Det står selvfølgelig hr. Niels Helveg Petersen frit for; jeg skal bare tilføje, at jeg er tryk ved, at vi ikke har russiske tilstande – dem er jeg noget mere nervøs for.

Afslutningsvis vil jeg gerne gentage, at vi fra CDs side principielt kan have megen sympati for det foreliggende beslutningsforslag, og vi takker forslagsstillerne for det.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Jeg vil spørge hr. Nør Christensen, om han er opmærksom på, at det radikale forslag har to dele. Den ene drejer sig om forbud mod salg af sendetid, den anden drejer sig om et indgreb over for den alsidighed, der er fastlagt i forsøgslovgivningen, hvad angår friheden til at bringe politiske budskaber, idet man vil pålægge de lokale stationer

en alsidighedsforpligtelse. Det opfatter vi som en indskrænkning af ytringsmulighederne og dermed for så vidt også ytringsfriheden. Men nu skal det radikale venstres forslagsstiller jo herop om lidt, og så kan vi måske få en forklaring på, om det ikke forholder sig således.

Maisted (FD):

Jeg takker mine kolleger fra VS, kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet, fordi de tillod mig at hoppe over, fordi jeg skal til et kommunalt valgmode i aften.

Lad mig sige om dette beslutningsforslag, at det topper hykleriet. Det er vidunderligt, at de to forbudspartier kan komme op at toppes om reklame i radio og TV. Socialdemokratiet kan selvfølgelig dårligt forsvare sine synspunkter, men det har jo et glimrende selskab, Dan-TV, der er nært knyttet til socialdemokratiet, og mener selvfølgelig, at der skal være reklamer, når det drejer sig om kommunalvalget. Så har vi det radikale venstre, som er overdækket i det andet statsmonopol, Danmarks Radio og TV, til overflod, og dér taler man minsandten om alsidighedsproblemerne, skønt enhver ved, at det dirigeres af den journalistiske frihed og væsentlighedskriterier og intet andet! Man kan sige meget ondt om Danmarks Radio, men det er i hvert fald ikke dens skyld, hvis de røde ikke vinder det lokalvalg, vi skal til den 19. november.

Men jeg tilhører altså et lille parti, som er så glad for smuljerne fra de riges bord, og jeg kan sige, at vi ikke har en krone til at blande os i striden om reklamer i TV og næsten heller ikke i dagspressen, selv om den er betydelig mere alsidig end disse TV-monopoler og Danmarks Radio og TV.

Lenger (VS):

Vi mener ikke, at man bør ændre reglerne for lokalradio- og lokal-TV-forsøget så sent i forsøgsperioden. Vi mangler kun 5 måneder af i alt 3 år, og ved de tidligere lejligheder, hvor der har været knas, har kulturministeren altid afvist med bemærkninger om, at nu skulle forsøget have lov til at køre videre i resten af perioden, og det har vi ikke ubetinget været enige i altid, som f.eks. da arbejdsministeren heller ikke ville gøre noget ved